

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

— Έχω, αγαπητή μου φίλη, επανέλθω. Ο Μαυρίκιος μειδιών, και αρκετά χαλάρωσα όπως γυμνάσθης την επίεική σου φιλοσοφία. Τις σοι έδωκε τιαυτήν άνατροφήν, όσον άφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς άνοχῆς ;

— Η μητηρ μου, γυνή καλή και συνετή, ἦν σπανίως επισκέπτεσθε αν και κατοικεῖ απέναντί μας.

— Θα μεταβῶ, αγαπητή μου Θηρεσία, θα μεταβῶ.

— Απόψε ; δέχεται φίλους της τινάς και ύπεσχέθην ότι θα μεταβῶμεν.

— Ευχαρίστως πηγαίνουμεν.

Η νεαρά γυνή μετά φαιδρότητος έπλησίασε τὸ ώραϊον πρόσωπόν της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ συζύγου της. Ο Μαυρίκιος έλαβεν εντός τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινά στιγμὴν, και εκθαμβωθείς ἀπὸ τόσας χάριτας, περιεπύχθη μετὰ τρυφερότητος τὴν Θηρεσίαν και έθεσε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς ώραϊοτάτης ξανθῆς κόμης αὐτῆς.

Ἄλλ' αἰφνης ἡ θύρα εκρούσθη.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

Ἵππρέτης εἰσῆλθεν εἰσχειρίζων τῷ κυρίῳ του ἐπισκεπτήριον.

— Ο βαρῶνος δὲ Λιβρὺ ! εκραξεν ὁ Μαυρίκιος εκπληκτος.

— Τὸ πρόσωπον αὐτό, εἶπεν ὁ ὑππρέτης, ἐπιθυμῶ νὰ μαθῶ εἰς ὁ κύριος δέχεται.

Ἐνῷ ὁ Μαυρίκιος ἐσκέπτετο πρὶν ἀπαντήσῃ, ἡ Θηρεσία τὸν ἠρώτησεν εἰς ὁ βαρῶνος δὲ Λιβρὺ ἦτο εἰς τῶν φίλων του.

— Μάλιστα, εἰς ἐκ τῶν παλαιῶν μου φίλων.

— Τότε διατὶ δισταζεις νὰ τὸν δεχθῇς ; εἶπεν ἐκείνη. Ἄ ! ἐνθυμοῦμαι τώρα, μοὶ ὑπεσχέθης νὰ με συνοδεύσης εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν πειράζει, μεταβάνομεν ἀργότερον, σὲν θέλω νὰ στερηθῇς τῆς εὐχαριστήσεως νὰ διέλθης ὥρας τινὰς μεθ' ἐνὸς φίλου σου.

Και στρεφομένη πρὸς τὸν ὑππρέτην, ὅστις ὀρθιος ἐντῶμέσφ τοῦ γραφείου ἀνέμενε διαταγὰς :

— Παρακαλέσατε τὸν βαρῶνον νὰ ἀνέλθῃ, εἶπεν.

Ε'

Μετ' οὗ πολὺ ὁ Μαυρίκιος ὃν ἡ Θηρεσία εἶχεν ἀφήσει ὅπως ἐτοιμασθῇ, ἐβλίβεν ἐγκαρδίας τὰς χεῖρας τοῦ καλλιτέρου φίλου τῆς Ἑλένης Βριών. Παρετήρουν ἀλλήλους, σιωπῶντες ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν εἰς τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων ἐπελθούσαν ἀλλοίωσιν. Ο Μαυρίκιος παρακαλέσας τὸν βαρῶνον νὰ καθήσῃ ἀπέναντί του. τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἥς τὴν συγκίνησιν ἀδύνατον νὰ κρύψῃ :

— Πολὺς χρόνος ἐπέρασε, βαρῶνε, καθ' ὃν δὲν ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω. Πολλακις ἐσκέφθην νὰ κρούσω τὴν θύραν σας, ἀλλὰ σπανίως μένετε εἰς τὴν οἰκίαν, και ...

— Καί, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Λιβρὺ δια-

κόπτων αὐτόν, δὲν μεταχειρίζεσθε καλὰς διακιοιογίας ὅπως ἐξηγήσῃτε πρᾶγμα φυσικώτατον. Δὲν ἤλθατε νὰ με ἴδῃτε, αγαπητέ μου Μαυρίκιε, ἀπλούστατα διότι ἡ παρουσία μου θὰ σὰς ἐνθυμίζεν ἐποχὴν ἣτις δὲν ὑπάρχει πλέον και ἦν θέλετε νὰ λησμονήσῃτε. Ἐνοῶ πληρέστατα τοῦτο και οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν σὰς ἠδίκησα. Ὡσαύτως δὲν εἶνε διόλου ἱπποτικόν, τὸ ἀναγνωρίζω, ὅ,τι ἐγὼ ἐπραξα δὲν ἐπρεπε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα και νὰ σὰς ἐπιβάλλω τὴν παρουσίαν μου.

— Ἄ ! βαρῶνε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Μὴν ὑπερασπίζεσθε, ὅ,τι λέγω εἶνε ἀληθές. Ὅταν εἶνε τις τριάκοντα μόλις ἐτῶν, ὅπως ὑμεῖς, σχετίζεται εὐκόλως με νέα πρόσωπα. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα, εἶνε δυσκολώτατον ν' ἀντικαταστήσῃ τις φίλον ὃν χάνει οὗτος μὰς ἀφίνει μέγα κενὸν εἰς τὴν ὑπαρξίν μας. Καὶ ἐπειδὴ περιπλανῶμαι πρὸ τινος καιροῦ μὴ γνωρίζων εἰς ποῖον μέρος νὰ διευθυνθῶ ἀπεφασισα, πιθανόν νὰ σὰς ἐλύπησε, νὰ ἔλθω εἰς ὑμᾶς.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, βαρῶνε, ἀλλὰ τί σὰς συνέβη λοιπόν, ἀφ' ἥς ἡμέρας δὲν σὰς εἶδον πλέον ;

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ πάντα ἐσκυθρώπασαν πέριξ μου. Πάντες μ' ἐγκατέλειψαν και ἔμεινα μόνος.

— Δὲν ἐνοῶ ὅ,τι λέγετε.

— Ἐχετε δικαίον, δὲν γνωρίζετε ὑμεῖς τίποτε ! Ἐξῆτε εἰς γλυκεῖαν ἀνάπαυσιν, ἐν ᾧ ἐγὼ ὑφισταμην σκληροτάτης δοκιμασίας. Πρῶτος ὁ κόμης προσεβλήθη ὑπὸ φοβερὰς ἀρθρίτιδος, εἶνε κληνῆρης πρὸ δύο μηνῶν, και κατὰ συνέπειαν φυσικῶς ὁ ἱππότης, ὁ ἀχώριστος σύντροφός του, μένει πάντοτε πλησίον του και δὲν παρουσιάζεται πλέον εἰς τὸν κόσμον. Ἡ δεσποινὶς Βριών μετέβη νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα εἰς Νικαίαν και ἡ ... ἡ ...

— Ἡ εἰκοδὲσπεινα, δὲν ἔχει οὕτω, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαυρίκιος ἐρχόμενος εἰς βοήθειαν τοῦ βαρῶνου και προσπαθῶν νὰ διατηρήσῃ ἀταραξίαν. Δι' ἐκείνην θέλετε νὰ ὁμιλήσῃτε. Ἐ ! λοιπὸν σὰς ἔμεινεν ἐκείνη τούλαχιστον ;

— Ἄ ! εἰς ἐκείνη μοὶ ἔμενεν ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λιβρὺ, τί ἄλλο ἤθελον ! Πλὴν φεῦ ! Ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν της, δὲν δέχεται κανένα, οὔτε ἐμὲ ἀκόμη τὸν πρὸ εἰκοσιπενταετίας φίλον της, ὅστις δὲν δύναται νὰ ζήσῃ μακρὰν αὐτῆς !

— Ποῖον τὸ αἶτιον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος, μετὰ μεγίστης συγκινήσεως.

— Φέρει εἰς αἰτιολογίαν της, ἐπανελάθεν ὁ βαρῶνος, ὅτι ἀπώλεσε τὸν συζυγὸν της, ὅτι εἶνε χήρα ; Ὡραία αἰτιολογία, μὰ τὴν πίστιν μου.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἡ αἰτιολογία αὕτη δὲν εἶνε ποσὸς σοβαρὰ. Ποία ἄρα γε νὰ ἦνε ἡ ἀληθὴς αἰτία ;

— Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω. ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λιβρὺ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν σας, και τὸν ἐξαφανισμόν τοῦ κόμητος, τοῦ ἱππότη και τῆς δεσποινίδος Βριών, τὰ πράγματα ἐξηκολούθουν ὡς και πρότερον. Μετέβαινέ τις παρ' αὐτῇ και συνωμίλει διὰ τοὺς ἀπόντας. Τοῦτο

δὲν ἦτο διόλου διασκεδαστικόν, ἀλλὰ διήρχετο οὕτω ἡ ἐσπέρα. Μετὰ τινά καιρὸν ὅμως ἡ κόμησσα κατελήφθη ὑπ' ἀνικητοῦ θλίψεως, προσεπάθει πάντοτε ν' ἀλλάσῃ τὴν ὁμιλίαν, ὅταν ἐγίνετο λόγος διὰ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας. Τὰ πάντα προήγγετον κατὰστροφὴν ἣτις δὲν ἤργησε νὰ ἐπέλθῃ. Ἐσπέραν τινά, κρούσας κατὰ τὴν συνήθη μου ὥραν τὴν θύραν τῆς κυρίας Βριών εὔρον αὐτὴν κλειστήν.

— Δι' ὑμᾶς ;

— Μάλιστα δι' ἐμέ.

— Τὴν ἐπαύριον σὰς ἐδέχθησαν ;

— Τὴν ἐπαύριον, μοὶ ἔγραψεν ὅτι ὑπέφε-
ρεν, ὅτι ἦτο ἀσθενής, ὅτι εἶχεν ἀνάγκη ἀνα-
παύσεως, και ὅτι με ἄφηνεν ἐλεύθερον ἐπὶ τι-
νας ἡμέρας. Ἐλεύθερον τί νὰ κάμῃ τις τια-
αὐτὴν ἐλευθερίαν, ὅταν δὲν γνωρίζῃ πῶς νὰ
τὴν μεταχειρισθῇ.

— Αἱ μερικαὶ ἡμέραι διήλθον, βαρῶνε, παρετήρησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Μάλιστα, πρὸ πολλοῦ, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Λιβρὺ μετ' ἀναστεναγμοῦ. Ἐν τούτοις ἐκείνη δὲν μοὶ γράφει νὰ ἐπανελθῶ, ἐγὼ δὲ δὲν ἐννοῶ νὰ μεταβῶ εἰς δὲν λάθω ἐπιστολὴν της καλοῦσάν με παρ' αὐτῇ. Τί διάβολο ! δὲν μεταχειρίζονται οὕτω φίλον ὡς ἐμέ.

Ἐσταμάτησε, κατόπιν εἶπε διὰ χαμηλοτέρως φωνῆς, και κάτω νεύων :

— Εἰς τιαυτὴν δεινὴν θέσιν λοιπὸν εὐ-
ριθείς εἶπον καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὕστερον ἀπὸ ἐμὲ
ἦσθε ὁ πλέον παλαιὸς της φίλος, ἐκεῖνος ὃν
ἡγάπα περισσότερον. Ἐσκέφθην ὅτι θὰ εὐ-
σπλαχνησθῇτε ψυχὴν πονοῦσαν, μὴ γνωρί-
ζουσαν πλέον τί νὰ κάμῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν
μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τῆς ἐσπέρας και
ὅτι θὰ τῆς προσφέρητε ἐνίοτε τὴν φιλοξε-
νίαν εἰς τὴν οἰκίαν σας. Γνωρίζετε κάλλιστα
ὅτι ποτὲ δὲν εἶμαι ἐνοχλητικὸς, οὔτε πολὺ θό-
ρυβον κάμνω. Ἄ ! εἰς ἡδονάμην νὰ συνηθείσω
νὰ διέρχωμαι τὸ ἐσπέρας ἐνταῦθα, ὅπως ἐκ-
δικηθῶ τὴν ἀχάριστον. Ἡ συζυγὸς σας θὰ
ἦνε βεβαίως ἀξιαγάπητος, ἡ οἰκία σας εἶνε
ἀρκετὰ καλὴ και...

— Καί, τελειώσατε, αγαπητέ μου βα-
ρῶνε, διέκοψεν ὁ Μαυρίκιος, μετ' ἐμοῦ ἐλ-
πίζετε νὰ δυνηθῇτε νὰ ὁμιλήσῃτε διὰ τὴν
κόμησσαν.

— Μάλιστα, διατὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω ;
ἐπεθύμουν νὰ τὴν κακολογήσω, ἐπεθύμουν...

— Θα ἤθελατε συνομιλῶν μετ' ἐμοῦ, νὰ
ἀναπολήσῃτε τὸ παρελθόν, ἐπανελάθεν ὁ
Μαυρίκιος με φωνὴν τρέμουσαν θὰ ἤθελατε,
βοηθούμενι ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις μας, νὰ δυ-
νηθῶμεν νὰ ἐπανιδώμεν τὴν αἰθούσαν ἐκεί-
νην, εἰς ἣν τόσας ὥρας ὥρας διήλθομεν
θὰ ἤθελατε νὰ τὴν φαντασθῇτε διὰ τῆς γλυ-
κειας της φωνῆς ἀντικρούσαν μετὰ πνεύ-
ματος τὰς γνώμας μας και παρτηρούσαν
μας διὰ τοῦ ὥραίου βλέμματός της, μειδι-
ῶσαν μας διὰ τοῦ γλυκεροῦς μειδιάματός της
και τεινύσαν πρὸς ἡμᾶς τὰς χεῖράς της !

— Ναί, ναί, ἐπετύχατε, ἀνέκραξεν ὁ βα-
ρῶνος καταβληχθεῖς νομίζω ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο
πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ τὴν ἐπανεύρωμεν
και νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέψωμεν πλέον νὰ φύγῃ
θῆλετε ;

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη ἦτο σοβαρώτατος.

Ἐπρωχώρησε πρὸς τὸν βαρῶνον καὶ τῷ εἶπε μετὰ θάρρους, ὅπερ προήρχετο ἴσως ἐκ τοῦ ἐρχομοῦ τῆς Θηρεσίας, ἧς ἡ φωνὴ ἤκούετο εἰς τὸ γειτονικὸν ὠματίον :

— Θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν σύζυγόν μου. Καὶ αὕτη ὡσαύτως θὰ σὰς εἴπῃ, ὅτι θὰ κατέχῃτε τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν ἐστίαν μας καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν ἂν ὄχι νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος, ὅπερ θὰ ἦτο ἴσως ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ νὰ κατορθώσωμεν ὥστε νὰ λησμονηθῇ τοῦτο.

Καὶ βαδίζων μετὰ τοῦ κ. Λιβρὺ εἰς συνάντησιν τῆς Θηρεσίας, ἣτις εἰσήρχετο :

— Ἀγαπητὴ μου Θηρεσία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν βαρῶνον Λιβρὺ, ὅστις εἶνε εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων μου φίλων καὶ ὅστις ἐλπίζω θὰ διέρχεται συχνὰ τὴν ἐσπέραν μεθ' ἡμῶν. Μεγάλως θὰ μ' εὐχαριστήσῃς ἔάν τὸν περιποιηθῇς, ὡς ἔάν πρό πολλοῦ ἐσύχναζεν ἐν τῷ οἴκῳ μας.

Εἰς ἀπάντησιν, ἡ Θηρεσία ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Λιβρὺ καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχιόνά του τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ παραχωροῦσα αὐτῷ τὸ καλλίτερον ἀθίσμα τῷ εἶπε :

— Κύριε, ἡ φίλιὰ σας μὰς εἶνε πολὺτιμος, νὰ νομίζετε ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις μεθ' ὁποίας ἐρασμίας χάριτος εἶπε ταῦτα ἡ Θηρεσία. Ὁ βαρῶνος ἂν καὶ συνήντησε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν πολλὰς θελκτικὰς γυναῖκας, ἂν καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Ἑλένης τὸν παρακολουθεῖ ἀκαταπαύστως, μολοντοῦτο ἐθέλγεται τὰ μέγιστα παρατηρῶν αὐτήν.

Ἡ Θηρεσία ἐτοιμασθεῖσα νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ μητρὶ τῆς εἶχεν ἐνδύθῃ μετ' ἰδιαιζούσης καλλισθησίας, ἔφερον ἐσθῆτα ἔξωμον, ἣτις τῆς ἤρχετο θαυμάσια. Ὁ Μαυρίκιος ἐπανευρὼν τὴν φαιδρότητά του εἶχε κομψευθῇ καὶ ἐκεῖνος ὀλίγον.

Ἀλλὰ τὸ θέλγητρον, ὅπερ ἡ παρουσία τῆς Θηρεσίας παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ κυρίου Λιβρὺ, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ θεὰ ὠραίου προσώπου καὶ κομψοῦ ἀναστήματος δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅπως συγκινήσῃ ἄνδρα πενητηκοντούτη. Ἡ γυνὴ ἡ ἐλκύουσα αὐτὸν ὀφείλει πρὸ πάντων νὰ κολακεύσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του, καὶ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰς συνηθείας του. Διὰ τοῦτο τὸ περισσότερον μέρος τῶν γεροντοπαλληκάρων, εὐχαριστῆται συναναστρεφόμενον ὠρίμους ἤδη γυναῖκας, ἔχομεν τὸ παρὰδειγμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὅστις ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῶν νεωτέρων καὶ τῶν θελκτικωτέρων τῆς Αὐλῆς του, ἐπρωτίμῃσε μὲν ταῦτα νὰ λάβῃ ὡς σύντροφον τὴν κυρίαν Μαιντενὼν. Ἡ νεότης εἶνε λίαν ἐγωϊστικὴ «θαυμάσεται με», λέγει καὶ νομίζει ὅτι λέγει τὸ πῶς θαυμάζει τις καὶ ἀπομακρύνεται. Διαφέρει ὁμοῦς ἡ ὠριμὸς γυνὴ, ἣτις τοῦναντίον προσπαθεῖ πάντοτε διὰ παντοίων μέσων νὰ κρατῇ παρ' αὐτῇ ἐκεῖνον δι' ὃν ἐνδιαφέρεται καὶ ὅπερ κατορθώνει πραγματι. Ἡ πρώτη θέλει νὰ ἁρέσῃ, ἡ δευτέρα προσπαθεῖ νὰ ᾗ χρηστή.

Ὁ κύριος Λιβρὺ δὲν εὗρε πλησίον τοῦ Μαυρίκιου καὶ τῆς Θηρεσίας τὰ θέλγητρα, ἅτινα ἐν ἀγνοίᾳ του ἴσως εἶχεν ἔλθει νὰ ζητῇ Προσεπάθουν νὰ τὸν εὐχαριστῶσι, ἀλλὰ

δὲν τὸ κατῴρθουν, μόνον ἡ κυρία Βριὼν εἶχε τὴν κλειδα τοῦ μυστηρίου τούτου. Ἡ Θηρεσία προσέφερεν εἰς τὸν βαρῶνον θέσιν πλησίον τῆς πυρᾶς. Ἐδέχθη ἐκεῖνος ἀπὸ φιλοφροσύνης, ἀλλὰ τὸ αἷμά του ἦτο τόσῳ θερμόν, ὥστε ὑπέφερε πολὺ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Ἠγάπα νὰ πίνη τὸ τέιον ζεστόν, τοῦ τὸ προσέφερον χλιαρόν. Ἡ Θηρεσία, ὅπως φαιδρύνει αὐτόν, ἐπαίξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τεμαχίων τοῦ Μόζαρτ. Ὁ βαρῶνος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν Μόζαρτ. Μετὰ τὸν Μόζαρτ ἐπαίξε τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς Λουκίας τοῦ Δονιζέττη. Ἐπὶ τῷ ἡχῷ τοῦ τεμαχίου τούτου, ὁ βαρῶνος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ πλέον τὰ δάκρυά του. Συγκατελέγετο μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οὗς ἡ μουσικὴ ὁδηγεῖ εἰς δλόκληρον κόσμον ἀναμνήσεων. Τεμαχίον, ὅπερ τοὺς μὲν ἀπλῶς μόνον εὐχαριστεῖ, προξενεῖ εἰς ἄλλους μεγάλας θλίψεις πρὸ πολλοῦ ἀποκοιμηθείσας· ὁ ἡχος οὗτος, τὸ ἄσμα ἐκεῖνο διεγείρει εἰς τὴν μνήμην μας δλόκληρον ἐποχὴν τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖνοι οὗς ἄλλοτε ἠκούσαμεν παίζοντας, ἡ ἄδοντας ταῦτα, παρουσιάζονται αἰφνης ἐνώπιόν μας, τοὺς ἐπαναβλέπωμεν, τοὺς ἐγγίζωμεν, ἐπαναζώσω. Ἡ μουσικὴ χρησιμεύει μετὰ τῶν παρόντων καὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ μήτηρ τοῦ κυρίου Λιβρὺ ἠγάπα πολὺ τὸ μέρος τοῦ τῆς Λουκίας, ὅπερ ἐφαλλε συχνὰ εἰς τὸν υἱόν της. Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῆς συγκινήσεως τοῦ βαρῶνος.

Ἡ Θηρεσία ὅσα καὶ ἂν ἔπραττε πρὸς διασκέδασιν τοῦ βαρῶνου ἐβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κατακτήσῃ. Ἐροίπε δὲ ἐπὶ τοῦ Μαυρίκιου βλέμματα ἀπελπιστικά, παρακαλοῦσα αὐτόν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν της· ἐκεῖνος ἀπήλλαξεν αὐτὴν τῆς στενοχωρίας ἐνθυμίζων ὅτι ἡ μήτηρ της τὴν ἀνέμενε. Ἐκεῖνη χαιρετήσασα τὸν βαρῶνον ἐξῆλθε. Μείνας δὲ μόνος ὁ Μαυρίκιος μετὰ τοῦ κυρίου Λιβρὺ, τῷ εἶπε :

— Ἀγαπητέ μοι βαρῶνε. Τὰ ἐπιπλά μου κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου τῆς κυρίας Βριὼν, εἶνε καθ' ὅλα ὅμοια μὲ τὰ ἰδικά της, ἡ ἰδίᾳ θερμοκρασία εἶνε ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς φίλης μας, οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει, ἀγοράζω ὅτι τέιον ἠγόραζεν ἡ κόμησσαι, καὶ τὸ κατασκευάζουσι ἐνταῦθα καθ' ὃν τρόπον καὶ παρὰ τῇ κομήσῃ. Τέλος, ὡς σύζυγος ὀφείλω νὰ τὴν δικαιοῶ εἰς τοῦτο, σὰς περιποιήθῃ ὡς σὰς περιποιούντο ἐκεῖ. Ἐν τούτοις, βαρῶνε, παρετήρησα ὅτι ἡῦρατε τὰ καθήσμενά μου πολὺ σκληρὰ. τὴν αἴθουσάν μου λίαν θερμὴν τὸ τέιον μου πολὺ ψυχρόν, καὶ τὴν σύζυγόν μου ὄχι τῆς ἀρεσκείας σας.

Ὁ κ. Λιβρὺ ἠθέλησε ν' ἀνακράξῃ, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος διὰ χειρονομίας τὸν ἡμπότισε.

— Τὸ δὲ συμπέρασμα ἐξ ὅλων τούτων, ἀγαπητέ μοι βαρῶνε, εἶνε ὅτι εἰς ἡλικίαν τινὰ φθάνων τις, δὲν δύναται νὰ κάμῃ νέας φυτίδας. Τὰ θέλγητρα τοῦ παρελθόντος, ἴσως φανταστικά, ἐμποδίζουσιν ἐκ τῶν προτέρων πασας τὰς ἡδονὰς, ἃς δύναται τις ν' ἀπολαύσῃ ἐν τῷ παρόντι. Τὸ παρελθὸν σκιάζει τὸ παρόν· ἰδοὺ ἐν κακὸν ἀθεράπευτον.

— Φεῦ ! ἐστίναξεν ὁ βαρῶνος. Καὶ παρατηρῶν τὸν Μαυρίκιον μετὰ προσοχῆς τῷ

εἶπε. Πόσον καλῶς μ' ἐννοεῖτε, μήπως . . .

Ὁ Μαυρίκιος τὸν διέκοψε καὶ διὰ φωνῆς, εἰς ἣν διέκρινε τις μουσικὴν ἐπιθυμίαν, εἶπε.

— Βαρῶνε, ὑμεῖς δὲν πρέπει ποσῶς ν' ἀπελπίεσθε, ἡ φίλη σας θὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ ἐπανίδῃ τὸν πιστὸν της σύντροφον, ὃν τόσον ἠγάπα· δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἐπαναλάβῃτε ἐν ἀπκλαύσει τὴν προτέραν σας ζωὴν.

— Πόσον μ' εὐχαριστοῦσιν οἱ λόγοι σας! ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος.

— Ἐγὼ βεβαίως δὲν δύναμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ μεγίστης διαθέσεως ἡμιλῶν, νὰ σὰς ἀποδώσω ὅ,τι ἀπωλέσατε. Ἀλλ' ἐκεῖνη θὰ σὰς τὸ ἀποδώσῃ, ἐκείνη μόνον! Τίς ἠξεύρει ; ἴσως σὰς ἀναμένει ἀπόψε. Πηγαίνετε, βαρῶνε, πηγαίνετε ταχέως.

— Ὅχι, ποτέ, ἐν ὅσῳ ἐκείνη δὲν μοῦ γράψῃ, ἡ ἀχάριστος.

— Χαῖρε, ἀγαπητέ βαρῶνε.

— Χαῖρε, ἀλλὰ πῶς ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λιβρὺ μ' ἐβαρέθητε ;

— Ἀπ' ἐναντίας, ὑμεῖς δὲν εὐχαριστεῖσθε μένων πλησίον μας.

Ἐσιώπησαν ἐπὶ τινὰ στιγμήν. Αἰφνης ὁ βαρῶνος λαβὼν τὸν πῖλόν του εἶπεν εἰς τὸν Μαυρίκιον μετ' ἀποτόμου τρόπου εἰς ὃν διέβλεπέ τις καὶ συστολὴν τινὰ :

— Πίστευσέ το λοιπόν, ὅτι ἔάν ἐκρουον ἀπόψε τὴν θύραν της...

— Ἰσως, εἶπεν ὁ σύζυγος τῆς Θηρεσίας.

Ὁ βαρῶνος παρετήρησε τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Μαυρίκιου :

— Καλὴν ἐντάμωσιν, τῷ εἶπε.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μαυρίκιον, διηυθύνετο εἰς τὴν θύραν· φθάσας δ' ἐκεῖ καὶ ἐτοιμος νὰ ἐξέλθῃ ἐστράφη ἐκ νέου κραυγάζων :

— Μὴν ὑποθέσετε ποτὲ ὅμως ὅτι θὰ μεταβῶ παρ' αὐτῇ, χωρὶς γὰρ λάβω προηγουμένως ἐπιστολὴν της καλοῦσαν με ἐν τῷ οἴκῳ της.

Ὁ Μαυρίκιος ἐμειδία ἀκούων ταῦτα.

Μείνας μόνος ὑπέφερε μεγάλως ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι πιθανὸν ὁ εὐτυχὴς βαρῶνος, νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν παρ' ἐκείνη. Πλὴν κατῴρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματός του τὴν λυπηρὰν ταύτην ιδέαν καὶ μετέβη κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν του νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν παρὰ τῇ μητρὶ τῆς Θηρεσίας.

ΣΤ'

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Μαυρίκιος ἔκλυσε τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς κυρίας Βριὼν, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι πᾶς δεσμός πλέον μετ' ἐκείνης εἶχε διαρηχθῇ. Καὶ μολαταῦτα ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἡ Θηρεσία ἐβλεπε τὸν σύζυγόν της λίαν τεθλιμμένον, καὶ μὴ προσέχοντα πολὺ εἰς αὐτήν.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου της ἐβλεπεν αὐτὸν ἐνίοτε μελαγχολικόν καὶ περιπίπτοντα συχνὰ εἰς ρεμβασμόν.

Νῦν εἶχε καταστῇ νευρικός, ἀνήσυχος· εὐρίσκετο ἐν διηνεκεῖ ταραχῇ. Ἐφαίνετο εὐρισκόμενος εἰς ἀδιάκοπον πάλην μετὰ τινος μυστηριώδους ἐχθροῦ, ὅστις τὸν προσέβαλλε, προσέφρων φρασσεῖς ἀκατανόητους.

— Διατί μέ εἶπε τοῦτο ; ἐψιθύριζεν ἐκεῖνος. Τίς ἡ ἀνάγκη νά γνωρίζω ὅ,τι συνέβη μετὰ τήν ἀναχώρησιν ; Ἐκείνη βεβαίως ἐνόμιζεν ὅτι θά ἐπανηρχοῦν... ὕστερον δέ, ὅταν ἔμαθε τόν γάμον μου, δυστυχῆς γυνή ! ἐκλείσθη, ὑπέφερεν, ἐνῶ ἐγώ... Δέν θά μ' ἐπέπληττε πολὺ ἐάν προσεπαθεῖν νά τήν ἐπανίδω, ἐάν... Καί θά εἶχε δίκαιον, ἡ θέσις μου δέν εἶνε ἐκεῖ, εἶνε ἐνταῦθα... Τήν ἀπειχαιρέτισα διὰ παντός... Οὐδέν πλέον εἶνε αὕτη δι' ἐμέ ὀφείλω νά λησμονήσω καί τὸ ὄνομά της ἀκόμη.

Ἐσταμάτησεν αἴφνης, κτυπῶν δέ τὸν πόδα :

— "Α ! τοῦτο εἶνε ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν, ὑπάρχουσιν ὀνόματα, ἅτινα δέν λησμονεῖ τις... Δέν θά τήν ἐπανίδω, ἔστω ! ἀλλά νά λησμονήσω... ἀδύνατον !

"Ηνοῖζε σκευοθήκην ἐκ πλκικῆς ὀρυός, ἐξήγαγε μικρὸν κιβώτιον καί ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δέσμην ἐπιστολῶν, αἵτινες εὐρίσκοντο ἐντός.

Εὐωδία ἀτελεύτητος διεγύθη ἐκ τῶν χαρτίων ἐκείνων. Τὰ νεῦρα τοῦ Μαυρικίου ἐπραύνησαν· κατελήφθη ὑπὸ θελκτικωτάτης μέθης. Ἐπανεῖδε τήν Ἑλένην ὡς ἄλλοτε τήν εἶχε γνωρίσει. Ἦτο πλησίον του, τῷ ἐμειδία ἀνέπνεε τήν ἀναπνοήν της καί πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησε πάντα τὸν ἐξω κόσμον. "Οχι μόνον ἡ μουσικὴ ἔχει τήν δύναμιν νά ἐπικαλῆται τὰς ἀναμνήσεις μας, καί ἀρώματά τινα κατέχουσι τήν ἰδίαν δύναμιν, Βλέπετε τὸν γέροντα ἐκείνον, ὅστις διατρέχει ἡσύχως τὰς δένδροστοιχίας στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του καί τῆς θυγατρὸς του καί τῶν μικρῶν του τέκνων ; πάντες, μικροὶ καί μεγάλοι, φλέγονται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νά τὸν περιποιηθῶσιν ὅσον δύνανται καί προσπαθοῦσι παντοιοτρόπως νά τὸν διασκεδάσωσιν. Ἄλλ' ἐκεῖνος, τεθλιμμένος καί κατηφής, αἰσθάνεται ὅτι ἐντός ὀλίγου θά ἐγκαταλείψῃ πάντας τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ. Αἴφνης βροχὴ ραγδαία πίπτει, μετὰ τήν κατάπαυσίν της δέ ἡ φύσις μειδία καί ἐκ τῶν δένδρων, ἐκ τῶν φύλλων καί τῶν ἀνθῶν γλυκυτάτη εὐωδία ἀναπέμπεται. Πᾶσα ἡ φύσις ὁμοιάζει μεγάλην ἀνθοδέσμην... Τότε, ὁ γέρον αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἀναγεννώμενον, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, ἀναπνέει τὸν ἀέρα δι' ὅλων του τῶν πνευμῶν, ἐπαναβλέπει πᾶσαν τὴν νεότητά του, ἥτις τῷ μειδία. Τὴν φαιδρότητα ταύτην ἦν πᾶσαι δέν ἠδυνήθησαν αἱ προσπάθειαι τῆς οἰκογενείας του νά τῷ παρήξωσιν ἤρκεσε νά τοῦ τὴν ἀποδώσωσι σταγόνες τινὲς βροχῆς.

Βλέπετε καί τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν τεσσαρακοντούτην, ὅστις ἐργάζεται τὴν γῆν καί ὅστις φαίνεται κουρασμένος ἐκ τῆς σκληρᾶς ἐργασίας του ; Εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' αὐτοῦ ἐργάται τρυκοῦν, τῇ βοήθειά της ὑπονόμου, ὁδὸν μεταξὺ τῶν βράχων. Ἡ ὑπόνομος ἐκρήγνυται, ὁσμὴ πυρίτιδος φθάνει μέχρι τοῦ ἐργάτου. Ἀμέσως ὁ ἐργάτης οὗτος μεταμορφοῦται, ἀνεγείρεται αἴφνης μετ' ὑπερηφάνειας, θωπεύει τὸν μύστακά του καί οἱ ὀφθαλμοὶ του λάμπουσι. Δέν εἶνε πλέον χωρικός, εἶνε στρατιώτης. Ἡ ἀπλὴ αὕτη ὁσμὴ τῷ ἀνέμνησε τὰ ἐπτά ἔτη, ἅτινα διήλθεν εἰς τὸ στράτευμα, τὰς μάχας...

[Ἔπεται συνέχεια]

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἶμαι καθ' ἐκαστὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου.

Συνωθοῦντο καί ἔσπευδον περὶ τὴν Ἀννέταν, αὕτη δέ δέν ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ν' ἀπαντήσῃ, διότι πάντες συγχρόνως τῇ ὠμίλουν καί ἤθελον νά θλίψωσι τὴν χεῖρά της, ἀπευθύνοντες μυρίας κολακείας αὐτῇ :

— Οἷα εὐστροφία κινήσεων. — Οἷα ἰκανότης κωμωδοῦ. — Οὐδέποτε ἐφανταζόμην τσαούτην χάριν. — Ἀναμφιβόλως ἔχετε τὸ τάλαντον τοῦ καλλιπισμοῦ. — Ἐτραγουδῆσατε ἐξαισία.

Ὁ Ἐσπαρβαρίγκ πολλὰ ἐδέχετο ἐπίσης συγχαρητήρια καί δεξιώσεις. Τὸ σύνταγμα, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τὸν εἰρώνευεν, ἦν ἤδη ὑπερήφανον δι' αὐτόν. Ὁ λοχαγὸς ἀπεκρίνετο μετριοφρόνως :

— Ναί, ἐπέτυχα ἀρκετὰ εἰς τοὺς Ζουφροά καί τοὺς Σαίν-Ζερμαίν, τὸ λέγω χωρὶς ἑπαρσίν· πρέπει ὅμως νά μέ ἴδῃτε εἰς τοὺς Ραβέλ.

Τὸν Βονέ εἶδον εἰς ἓνα Ραβέλ, ὑπῆρξε δέ λίαν μέτριος, ὥστε νά μὴ δεχθῇ πολλὰ συγχαρητήρια· ἐπειτα ν' ἀφήσῃ νά κτυπηθῇ ἀπὸ μίαν νεανίδα ! Ἐπειδὴ δέ πάντες οἱ γνωρίζοντες ξιφασκίαν ἐπῆνουν τὴν ἱκανότητά του, διὰ τοῦτο ὑπέθετον ὅτι, εὐγενεῖα φερόμενος, ἀφῆκε νά ἡττηθῇ, ἵνα φανῇ εὐγενὴς τῇ ὥραϊά Ἀννέτα.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Δερόδην, δέν ἐδέχθη ποσῶς συγχαρητήρια, διότι ἐγένετο ἄφαντος ἅμα τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὴν Ἀννέταν λέξει του. Τί πρὸς αὐτὸν τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ; οὐδὲ κἂν τὰ ἐπεθύμει.

Τέλος, ὁ κύριος Ροσελίν, ὁ μᾶλλον λυσσωδὴς διὰ τὰ συγχαρητήρια καί τὰς κολακείας, ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ τελευταῖος. Τότε ἡ κυρία Ἀμιλώ, ἥτις ἴστατο μεμακρυσμένη, ἤρπυνη ν' ἀσπασθῇ τὴν μικράν της κόρην :

— Ἦσο πολὺ ὥραϊα !

— Ἐλπίζω ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ τῇ Ἀννέτᾳ, ἀνερχομένη μετ' αὐτῆς.

— Αὐριοῖν θά σοὶ τὸ εἶπω· τώρα νυστάζω φρικτωδῶς· χαῖρε.

Καί ἐκλείσει τὴν θύραν της, ὥστε ἔσπευδε νά κατακλιθῇ. Διὰ τοῦ διαχωρίσματος, ὅπερ ἐχώριζε τὰ δωμάτια αὐτῶν, ἡ Ἰουλιανὴ ἤκουεν αὐτὴν περιπατοῦσαν ζωηρῶς καί βεβαίως ἐκδυομένην.

— Θά εἶνε κατακουρασμένη, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

Καί ἀνελάμβανε τὸ ὕψος τῆς μητρὸς-ἀδελφῆς :

— Θέλεις νά ἔλθω νά σέ βοηθήσω νά ἐκδυθῇς ; τὴν ἠρώτησεν.

— "Οχι, εὐχαριστῶ, ἐξεδύθη, καλὴν νύκτα, κοιμοῦμαι.

— Ἀληθῶς, εἶχεν ἐκδυθῇ, δέν ἐκοιμάτο ὅμως. Τὸν ἀντίον οὐδέποτε ἦν μᾶλλον ἄγρυπνος ἢ ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ, ἐν ᾧ ἐξηπλώθη,

ἀφοῦ ἤλλαξε τὴν μὲν περιβολήν τῆς χωρικῆς διὰ κοιτωνίτου, τὰ δὲ πέδιλα δι' ἐμβάδων.

Τέλος εἶχε θριαμβεύσει !

Ἄλλ' ἐν τῇ χαρᾷ τῆς νίκης ἐμειγνύετο πικρία καί ἐξευτελισμός· δέν ἐπίστευεν ὅτι θά τῇ ὠμίλει οὕτω. Ἦτο μὲν ζωηρὰ, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης ἐντιμος. Ἦσθάνετο προσβάλλομένην τὴν φιλοτιμίαν της, διότι δέν ἦτο γλώσσα ἐντιμοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἐντιμον κόρην. Διὰ ποῖαν λοιπὸν τὴν ἐξελάμβανε ; Ἦτο ἴση αὐτοῦ, οὐχὶ χωρική, ἥς ἔφερε τὴν περιβολήν, οὐδ' ἐργατίς. Ἦτο ἡ Ἀννέτα δὲ Βοσμωρῶ !

Ἐπόθει διακαῶς νά ἴδῃ αὐτὸν συγκακινημένον, περιδεῇ καί προσφερόμενον μετὰ σεβασμοῦ καί τρυφερότητος· οὕτως ἐκείνη ἐφανταζετο τὸν ἄνδρα ὁμολογοῦντα τὸν ἔρωτα τοῦ τῇ ἀγαπημένης γυναικί. Βεβαίως ἡ αἰτηθεῖσα συνέντευξις ἦτο ὁμολογία ἔρωτος, ἀλλ' οὐχὶ οἷαν ἐφανταζετο αὐτὴν καί ἥς ἐδικαίουτο ὡς ἐπίστευε. Καί δέν ἐβλήθη μόνον ἡ ὑπερηφάνειά της, ἀλλὰ καί ἡ καρδία αὐτῆς, διότι ὁ κίνδυνος, δι' οὗ ἡ Ἰουλιανὴ εἶχεν ἀπειλήσει αὐτὴν, ἐπραγματοποιεῖτο. Ἠθέλησε νά ἐρασθῇ αὐτῆς ἐκεῖνος καί ἠράσθη ἐκείνη αὐτοῦ. Τὸν ἠγάπα ! καί κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδελέασεν αὐτὴν ἡ περιουσία του, εἶτα ὅμως τὸ ὕψος τοῦ νικητοῦ καί ἡ εὐγένεια, καί οἱ χαριέντες τρόποι, καί οἱ ἵπποι του, ἡ πολυτέλειά του, οἱ κύνες του καί τὰ πάντα διήγειρον ἐν αὐτῇ περίπλοκον αἰσθημα, ὅπερ βαθμηδὸν κατέλαβε καί κατεκυρίευσεν αὐτὴν.

Τὴν δύναμιν δὲ καί τὸ μέγεθος τοῦ αἰσθηματος τοῦτου ἀνεγνώρισε μόνον ὅταν ἔδωκε τὴν συνέντευξιν· αἰὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ὑπετάχθη. Θά ὑπήκουε καί θά μετέβαινε.

Ἀλλὰ καίτοι ἦσθάνετο ἐαυτὴν ἀνίκανον νά ἀντιστῇ τῇ ὀρμῇ τῆς καρδίας της, οὐχ ἦττον δέν ἀφίετο ἀνευ ἐνδομύχου τινὸς ἐξεγέρσεως. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἐξανίστατο, ἡ ἀνατροπὴ της, ἡ τιμιότης της, ἡ αἰδώς. Ἄν μὴ οὕτω συνέβαινον τὰ πράγματα, ἐκεῖνος θά τὴν ἠγάπα, θά ὑπέμεινε, θά ὠμίλει εἰς τὴν μητέρα της καί θά τὴν ἐνυμφεύετο.

Ἀλλὰ τὸν ἀντίον ἐκείνη παρεσύρετο, χωρὶς νά δύναται ν' ἀντιστῇ οὐδ' εἰς αὐτόν, οὐδ' εἰς ἐαυτήν. Ἀλλ' ὅσον περιπετειώδης καί κινδυνώδης καί ἂν ἦτο ἡ ὁδός, εἰς ἣν εἰσῆλθε, χωρὶς νά δύναται νά ὀπισθοδρομήσῃ, εἶχε τοῦλάχιστον τὴν βεβαιότητα ὅτι θά τὸν ἐνυμφεύετο τέλος.

Ἡ ὥρα παρήρχετο· τὰ τρία τέταρτα πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐσήμανον. Οὐδεὶς θόρυβος ἤκούετο ἐν τῇ οἰκίᾳ· πάντες ἐκοιμῶντο· δέν ἤκουεν εἰμὴ τὴν ἀναπνοήν της. Χωρὶς φῶς, ἦνοιζεν ἡρέμα τὴν θύραν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν διαδρόμον καί κατῆλθε τὴν κλίμακα, μόλις ἀναγκασμένη νά ψαύῃ ἐν τῷ σκότει τοὺς τοίχους ἵνα ὁδηγηται. Ἡ θύρα τοῦ προδόμου ἦτο ἀνοικτὴ καί δι' αὐτῆς ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ψυχρὸς ἀήρ ἐπληξε τὸ πρόσωπόν της. Ἐν τῷ ὀχροκίανῳ οὐρανῷ ἡ σελήνη ἔλαμπεν.

Ἦως θά ἤρχετο ἐκεῖνος ; Βεβαίως διὰ τοῦ βράχου. Ἀλλὰ καίτοι ἡ ἀνάβλασις δέν ἦτο